

løses, hvis de ikke begge blive til Lov, forekommer det mig ikke, der er nogen Grund til at forbyde sig i for Dieblirket.

Under Forhandlingerne her har jeg ganske vist ligesom i Fjor faaet et sikkert Indtryk af, at Themaet om Sygekasser interessererede Thinget, det kan ikke mistjendes, men jeg er tillige kommen til noget at tro paa, at jeg maasse ikke har stillet mig ganske taktfuld rigtigt ved at fremsætte Forslaget saaledes, som stet er. Jeg har nemlig gjort Noget, som er meget usædvanligt. Naar man fremsætter et Forslag for anden Gang, pleier man at fremsætte det uforandret og ikke tage Hensyn til et Udvalgs Betænkning, med mindre den er fulgt af en Afstemning i Thinget. Dette er ganske vist det funde og rigtige Standpunkt, ligesom det er det sædvanlige. Da det nu imidlertid var mig i saa høj Grad om at gøre at lette dette Lovforslags Gang gjennem Thinget, har jeg taget alle de Hensyn til Udvalgs-Betænkningen og til baade Flertal og Mindretal, som jeg efter Omstændighederne ansaa for forsvarelige. Der har visselig været adskillige Punkter, som jeg virkelig har haft øndt ved at acceptere. At man er tilfreds dermed, kan jeg ikke noksom paastjonne, men der er dog ligesom en Klæng i mine Øren af, at man holder endnu haardere fast paa de 20 Forslag, som jeg ikke har optaget, end man vilde have gjort, hvis jeg ikke havde optaget de 30, som jeg har optaget; jeg siger det strax. Det har naturligvis været min Tanke med at vise denne store Smøbekommenhed og lette Udvalget, ogsaa at faae nogen Accept næste Gang. Dette skal jeg ikke forbyde mig i, fordi jeg ikke finder det nyttigt, at man binder sig og siger, at der staar man, og der bliver man staaende, noget Saadant er vænsskeligt at gjennemføre og i det Hele taget ikke heldigt. Jeg vil blot lægge Udvalget paa Sinde, om der ikke er vist megen Smøbekommenhed, og om der ikke er anført ret gode Grunde for ikke at gaa ind paa de Bestemmelser i Udvalgsbetænkningen, som ikke ere oplagte. Jeg skal røre ved et Par af dem. Jeg vedkjender mig den Anskuelse, at, naar man skal gjennemføre Noget, skal man først efterhaanden gaa til Løsningen af de forskjellige Opgaver. Efterat man har vist Interesse for Sygekasseloven og vist nogen Tendens til at eres om den, har Regjeringen været driftig nok til paa Fattiglovgivningen at tage Hensyn dertil og søge at give et Bidrag, som er meget væsentligt, set i Forhold til Sygekasseloven. Jeg har ikke stræbt, saaledes som den ærede 6te Landsrådsmedlem for 2den Kreds (Tvede) synes at tro, ved dette Forslag, hvis det skulde blive til Lov,

at vække almindelig Tilfredshed i Samfundet, det tror jeg ikke kan naaes ved noget Forslag. Selv om det ærede Medlem kunde sætte sit store Forslag igjennem, baseret paa 6 pCt. af den samlede Indtægt, jeg antager for baade Store og Smaa her i Landet, tror jeg ikke, han vil opnaa almindelig Tilfredshed. Saa høit sigter jeg for mit Vedkommende i alt Fald ikke. Man skal gjøre, hvad man efter Sagens Natur i Dieblirket finder rigtigt, og saa være tilfreds med at søge et fornuftigt Resultat, selv om Forventningerne om almindelig Tilfredshed ikke ske Fyldest. Hvorvidt de store Ideer, som det ærede Medlem fremkom med, virkelig med eet Slag skulde kunne løse alle de store Samfundsprogsmaal ved en ret moderat Afkortning for Arbejderne — for hvem den for Næsten kunde være vænsskelig nok — fra Arbejdsgiveren, og maasse ogsaa ved et Tilskud fra det Offentlige; det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil kun sige, at jeg staar skeptisk lige overfor disse Ideer. Jeg tror ikke, det er saa let at løse disse Opgaver. Vår det saa let, ved jeg ikke, hvorfor der baade i de store og de smaa Stater skulde være diskuteret, talt og skrævet saa Meget om disse Materier, ja, vi have jo her hos os en hel Litteratur derom. Paa disse Punkter tager jeg altsaa Anstand, indtil disse Ideer ere formulerede i bestemte Forslag, for kan man heller ikke forlange, at man skal komme ind derpaa.

Det er en Selvsølg, at ærede Medlemmer, som i Udvalget have haft Veilighed til at bearbejde denne Materie, helst vilde have, at man helt igjennem skulde have fulgt Udvalget, og jeg skal nævne nogle Punkter, som ere fremdragne af ærede Medlemmer, saaledes Spørgsmaalet om Medlemsstallet, der blev fremdraget af det ærede Medlem, der først havde Ordet i Dag (Goos), og som jo vistnok er Forfatter af den i Fjor afgivne Betænkning. Jeg har allerede tildeels rørt ved Spørgsmaalet overfor det ærede Medlem for 1te Kreds (Th. Nielsen), saa jeg skal ikke forbyde mig deri. Jeg har haft nogen Betænknelighed ved at gaa ind paa det, der allerede nu staar i Lovforslaget, men jeg mener at kunne gøre det, fordi 50 som Hovedregel er Minimum, men jeg vil være meget betænkelig ved at gaa videre. — Et æret Medlem var meget lidt fornøjet med, at man i § 5 havde udeladt dette Skjøn af et Udvalg, jeg tror af Bestyrelsens Formand, en Læge, og et Kommunalmedlem. Det forekommer mig dog, at det Rigtige vil være, allerede af Hensyn til det Vænsskelige i at faae ensartede Afgjørelser, at det bliver Sygekasse-